

og lade Alt blive staaende ved det Gamle; men det sker jo nu. Om det saa er den mindre betydelige Indrømmelse, som Ministeren lovede os i forrige Samling, nemlig at indføre Opaarmning af 3die Klases Waggoner paa de sjællandske Jernbaner, saa have vi endnu ikke faaet den.

Berg: Jeg maa gjøre en Undskyldning til de foregaaende Talere, fordi jeg ser mig nødsaget til at lægge et personligt Vidnesbyrd ind i Debatten. Jeg gjør Undskyldningen, fordi jeg ikke er sikker paa ganske at kunne slaa ind i den samme Stil, hvori Forhandlingerne hidtil ere førte. Jeg skal ingen Røverkule gjøre af mit Hjerte; saa faar Enhver at være enig eller uenig i, hvad jeg siger; det bliver ærede Medlemmers Sag, ikke min. Ved at høre paa Forhandlingerne har jeg særlig med Interesse bemærket, at vi have haft c. 10 statsvidenskabelige Medlemmer oppe i Debatten, og jeg har hørt paa mange af de Bemærkninger, der ere faldne, med megen Interesse. Jeg vil ikke sige om adskillige af Talsforrelserne, at de just have været overmaade overbevisende for mig — f. Ex. det Resultat, som det forelagte Finantslovudkast derefter skal udvise, har jeg ikke kunnet faae Die paa — men der har ialtsald været Adskilligt, som jeg har hørt paa med Interesse, og som man maasse ved anden mere speciel Læilighed kan faae nærmere fat paa. Jeg har ved at høre disse store Regnemestre og Statsøkonomer tænkt, om ikke jeg som Lægmand turde rette et Spørgsmaal til dem. Jeg har spekuleret paa, hvorledes det egentlig kunde være, at man hertilands saar saa Meget og høster saa Lidt. Det forekommer mig, at det var meget forstandigt af Statsøkonomer at give os Svar paa, hvorledes det f. Ex. kan være, at vi holde Valg hvert Aar eller sommetider to Gange om Aaret og lade Folk møde i Hundrebetusindevis ved Balgene, og at hele denne Udsæd af Meninger og Ansættelser betyder Ingenting, der vører Ingenting efter — hvorledes det kan være, at et Folkething kan forhandle det ene Lovforslag efter det andet, vedtage den ene Bestlutning efter den anden, og at det Altsammen falder dødt til Jorden. Vører der Noget efter, er det kun Strid, Splid og Uvedragt i og udenfor denne Sal. Kunne være ærede Statsøkonomer ikke besvare mig dette statsøkonomiske Spørgsmaal? Jeg har tænkt mig at kunne formulere Spørgsmaalet noget kortere, saaledes: Vilde de Herrer sige mig, hvor mange Tusinde Bønder der hertilands gaa paa en Sunfer. Ved Besvarelsen deraf kunne vi maasse faae Gaaden løst; thi deri ligger maasse egentlig Humlen. Den ligger deri, at den menige Mand heri Danmark veier forholdsvis grumme lidt; om det nu er, fordi Andre veie saa meget, skal jeg lade slaa hen — jeg tror det forspørgt ikke — men muligt er det ogsaa, fordi den menige Mand endnu ikke kjender sin

egen Styrke. Det er altsaa et Spørgsmaal, som jeg henstiller, og maasse kunde jeg faae Besvarelse derpaa i Løbet af denne Debat. Det vilde klare Adskilligt med Hensyn til Forhandlingen. — For en 4 Maaneder siden stod vi jo overfor et Ministerium, der traktered den almindelige Valgret, som det jo er bekjendt. Man spurgte den første Gang, og den svarede tydeligt; man var utilfreds, og man spurgte atter; den svarede endnu tydeligere, men man lagde atter Svaret tilside. Dette er jo en bekjendt Sag, men disse saa Linier kunne godt gjentages og faae Plads i de første Numre af den Rigsdagsstidende, vi nu skulle til at hobe op, og der er Meget i disse saa Linier, som kan kræve Oftertanke saavel til den ene Side som til den anden. Dette er Forholdet for det Ministerium, der stod da; men det samme staar endnu; det er endnu det Betydeligste. Og hvorledes er dette Ministeriums Forhold til Bevillingsretten, det Ministerium, der stod da og staar endnu? Jeg veed ikke noget Punkt, med Hensyn til Bevillingsretten, uden at det nuværende Ministerium derved har lagt særegne Regjeringsopfattelser for Dagen. Lag Finantsloven; læs § 49 i Grundloven, læs den nu, efter at vi have oplevet 1877, og den, der har været med i denne Politik, vil se denne Dato, den 12te April 1877, spørge ind i hver Linie, og hvorfor? Fordi denne Paragraf har været undergivet en Forstaaelse, en Fortolkning af den nuværende Regjering, som aldrig Nogen før har drømt om. Lag Spørgsmaalet om Tillægsbevillingsloven, som er en grundlovmæssig Bestemmelse; hvilken ny Opfattelse have vi ikke faaet gjort gjældende i Praxis af det nuværende Ministerium overfor denne? Den høitærede Minister fik ikke nogen Tillægsbevillingslov for 1880—81; han fik travlt med sine Opløsninger, og da saa Tiden var fremrykket, sagde han, at nu behøvedes den ikke; nu var det ikke Praxis længere! Den høitærede Minister blev overbevist om, at det alligevel netop var Praxis at søge Bevilling og ikke udgive Penge uden Bevilling, selv om det skulde ske ved en saakaldet Efterbevilling, men Ministeren fandt det bekvemst at give os et Statsregnskab, hvor man paa hver Hovedpost kan se sig henvist til et Forslag til Tillægsbevillingsloven, altsaa til en Bevilling af Regjeringen til sig selv, istedetfor til en Bevilling af Rigsdagen til Regjeringen. Saaledes behandles Bevillingsretten paa dette Omraade! Og hvad er det saa ikke for Poster, der ere opsørte i dette Statsregnskab som udgivne i Kraft af Ministeriets eget Ansvar, uden Bevilling? Det er saabanne Poster, som Ministeriet har foreslaaet Rigsdagen, og som det fremdeles finder Fornøielse i at udgive; men andre Poster paa samme Bevillingslovsforslag, som de ikke havde denne Tilbøielighed for, som vare vedtagne heri Folkethinget, ere de ikke komne med;